

COVENTRY PATMORE

MAGNA EST VERITAS

E kis öbölben itt — ó drága ékszer —
Vad élet is nyüzsg és nyugalom van
S naponta kétszer
A céltalan, de boldog óceán jön és megy, mint a fény az
ablakomban.
Én itt, magas sziklák alatt — a roppant város messze,
mint az ég —
Leülök és a föld ringat, akár a hintaszék.
Hiányomat nem érzi a világ, tovább rohan;
S ha minden munka véget ér, hazudni nem fognak sokan,
— Hatalmas az igazság — és majd győzni fog, mint győz
az irgalom,
Bár nem törődik senki véle; győz-e vagy sem, mégis
győzni fog majd egy napon.

GYEREK-JÁTEKOK

Kisfiamat, — ki tiszta és gondolkozó szemével
Reám nézett, izgett-mozgott és úgy beszélt akár egy fel-
nőtt —
(Minthogy szép szóval már az ember mit sem ér el)
Megvertem és elküldtem őt
Kemény szavakkal ráncba szedve, csók nélkül.
(Türelmes volt az anyja, ám ma már a sírral békül.)
Úgy féltem én, hogy bánatában
Nem tud pihenni.
A féltő gond emelte lábam,
De szunnyadott, már nem bántotta semmi.

Lehunyta szép szemét s pillái még
Pityergéstől nedvesek.
És én, mintha tóból innék
Reáhajoltam, könnyeit felittam és helyébe az enyém hullott, esett.
Mert, hogy vigaszt is leljen, asztalára
Egy kék dobozban cédulát rakott,
Meg egy vörös követ is tett közé a drága
És az öbölben megtalált kis üveg-darabot
És kagylót is, hatot vagy hetet
És réti virágot, amennyit csak egy vázába belégyömöszölhetett,
Meg két francia rézpénzt, mindezt elrendezte szépen,
Mind ott feküdt az asztalán, keze ügyében.
— Egész éjjel imádkoztam Istenhez
És sírtam és ezt mondtam:
„Mikor, ó jó Atyám velünk már bajod nem lesz
S kihült szívünk többé nem dobban,
Te még emlékszel kedvenc játékunkra mindig,
És arra, hogy az embert jóra bárhogy intik,
Nem érti meg.
Akkor Te olyan atyásan, mint én — akit
Agyagból alkottál s aki e földön eltipeg —
„Sajnálom őket, mint a gyermekeket,” mondod majd és irgalmad elvakít.

Végh György fordítása